

регіональним управлінням Фонду сприяння молодіжному житловому будівництву в одному з банків.

Максимальний розмір кредиту визначається виходячи з норми 21 кв.м. площі на кожного члена сім'ї і додатково 20 кв.м. на сім'ю. Також потрібно враховувати, що кредит розраховується відповідно до цін, що діють на момент укладення договору.

Рішення про надання кредиту ухвалюється регіональними управліннями Фонду сприяння молодіжному житловому будівництву протягом місяця з дня подачі документів за умови фактичного надходження кредитних ресурсів на його рахунок в органах Державного казначейства.

Таким чином кількість виданих кредитів обмежується кредитними ресурсами, які фонду виділяє держава. У разі відмови в наданні кредиту регіональне управління фонду повідомляє про це вам в місячний термін у письмовій формі. Проте якщо ви вважаєте це рішення упередженим або воно просто вас не влаштовує, ви можете його оскаржити.

Проте не все так погано як здається, окрім державних молодіжних кредитів є ще і банківський молодіжний кредит, одержати який можна без державного бюрократизму і корупції. Держава компенсує близько 10%.

Чиновники визнають, що забезпечення молоді житлом має для держави стратегічне значення, бо статистика свідчить, що з року в рік усе більше молодих українців не поспішають одружуватися і народжувати дітей саме тому, що не мають власного кутка [4].

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 року з останніми змінами // Офіційний сайт Верховної Ради України
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.05.2001 № 584 "Про порядок надання пільгових довготермінових кредитів молодим сім'ям та одиноким молодим громадянам на будівництво (реконструкцію) і придбання житла"
3. Молодіжний кредит на житло. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bnt.com.ua/?c=116>
4. Молодіжний кредит: умови отримання. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mama-tato.com.ua/article/a-188.html>

ПОНЯТТЯ СПОСОБІВ ЗАХИСТУ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ

Падун Роман Володимирович, здобувач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ

Питання визначення способи захисту цивільних прав тісним чином пов'язане з реалізацією права на захист. Необхідність у захисті цивільних прав і законних інтересів виникає у зв'язку з порушенням цих прав, зловживанням ними, невиконанням юридичних обов'язків, виникненням між сторонами спору про права та обов'язки і т.д.

Поняття способів захисту суб'єктивних цивільних прав і законних інтересів є досить суперечливим, хоча воно й є одним з ключових як у категоріальному апараті теорії цивільстики, так і в юридичній практиці. У цьому неважко переконатися, адже значна частина літературних джерел, коментуючи відповідні положення цивільного законодавства щодо способів захисту цивільних прав та інтересів, обмежується лише констатуванням існування відповідної категорії, після чого раптово переходить до аналізу окремих способів захисту, визначених як такі законом, уникаючи формулювання загального визначення способу захисту в цілому.

Захист цивільних прав - одна з найважливіших категорій теорії цивільного та цивільного процесуального права. Поняття захисту цивільних прав є загальним для цивільного права та цивільного процесу, хоча до теперішнього часу в теорії цивільного права немає достатньої ясності, що слід розуміти під захистом прав і законних інтересів.

Правовий захист включає в себе три моменти: видання норм, які встановлюють права та обов'язки, визначають порядок їх реалізації та захисту; діяльність суб'єктів по реалізації своїх прав і нарешті, діяльність з реалізації правових санкцій.

Цивільно-правовий захист постає як правова реакція на факт порушення права або охоронюваного законом інтересу, яка полягає у задоволенні претензії одного з суб'єктів, чий інтереси прийшли в зіткнення, з урахуванням

факторів пріоритету прийомом припиняючого, охоронно-забезпечувального, відновного або еквівалентно-компенсаційного характеру.

Захист цивільних прав коректно трактувати як діяльність щодо усунення перешкод у реалізації суб'єктивних прав. При такому підході можна, по-перше, виділити відносно самостійні види діяльності уповноважених осіб щодо захисту прав і, по-друге, встановити їх зв'язок і єдність, а захист прав, як особливий спосіб правового регулювання, стає багатоплановим.

За допомогою правового захисту відбувається: 1) відновлення попереднього стану потерпілого; 2) припинення порушення шляхом позбавлення акта (події) сили «регулятивного» юридичного факту; 3) охоронно-забезпечувальний вплив шляхом створення додаткових правових умов для безперешкодного здійснення порушених прав та інтересів; 4) еквівалентна компенсація порушених прав. При цьому найбільш повно і всебічно захист цивільних прав і законних інтересів досягається за допомогою цивільно-правових способів.

Способи захисту суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів, будучи матеріально-правовими за своєю природою, безпосереднім чином стикаються з цивільним судочинством тому, що захист права і охоронюваного законом інтересу - це кінцева мета діяльності суду в цивільному процесі. Можна навіть сказати, що вони знаходяться на стику цивільного матеріального та цивільного процесуального права.

ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ ОСОБИ НЕЗАКОННИМ ПРИТЯГНЕННЯМ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Безпалько Аліна Олександрівна, слухач магістратури Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри цивільного права та процесу Національної академії внутрішніх справ *Лов'як О.О.*

Основною потребою суспільства є встановлення і забезпечення належного конституційного правопорядку, одним з гарантів якого є ефективно діючий механізм виконання судових актів, об'єктивно припускає наявність системи державних органів, які здійснюють завдання та функції у сфері захисту порушених і оскарженого суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів.

Відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконним притягненням до кримінальної відповідальності регулюється нормами цивільного права, кримінально-процесуального права і фінансового права. Право на відшкодування шкоди, заподіяної громадянину незаконним притягненням до кримінальної відповідальності, виникає внаслідок визнання судом права на реабілітацію. Відшкодування здійснюється за рахунок коштів відповідних бюджетів, які мають право регресу до посадової особи, який виніс незаконний акт про притягнення до кримінальної відповідальності.

Завданням є визначення правової природи механізму відшкодування шкоди, завданої особистим немайновим правам особи (як недоторканість честі, гідності та ділової репутації особи, стосовно якої проводилось розслідування, але за результатами якого було постановлено виправдувальний вирок, або кримінальна справа була закрита за відсутністю події злочину, відсутністю у діянні складу злочину або недоведеністю участі особи у вчиненні злочину) діями органу дізнання, досудового слідства та їх службових осіб. Кримінальне судочинство є тією сферою, у якій у повній мірі переплітаються публічні інтереси із приватними. Так, діяльність органів дізнання та досудового слідства має публічний характер і спрямована на захист суспільних відносин від злочинних покарань. Проте публічний характер діяльності органів дізнання та досудового слідства пов'язаний із правом втручання у приватне життя громадян, які стають учасниками кримінального процесу. У зв'язку із цим важливим є встановлення механізму правового забезпечення захисту прав громадян у сфері кримінального судочинства. Цей механізм повинен діяти у разі порушення органами дізнання та досудового слідства прав громадян та встановлювати відповідальності за завдану шкоду. Також не можна виключати і помилок, допущених при